

<http://www.luju.ro/condamnarea-lui-robert-este-o-cumplita-nedreptate-avocatii-care-l-au-apat-pe-robert-rosu-in-ferma-baneasa-bogdan-micu-si-andrei-zarafiu-anomaliile-amintesc-de-o-veritabila-patologie-a-multora-din-cauzele-instrumentate-in-timpul-varstei-de-aur-a-luptei-a>



CONDAMNAREA LUI ROBERT ESTE O CUMPLITA NEDREPTATE – Avocatii care l-au aparat pe Robert Rosu in Ferma Baneasa, Bogdan Micu si Andrei Zarafiu: "Anomaliile amintesc de o veritabila patologie a multora din cauzele instrumentate in timpul varstei de aur a luptei anticoruptie... Este o anomalie audierea a zeci de avocati fara vreo minima preocupare cu privire la incalcarea secretului profesional... Este o anomalie audierea unor judecatori cu privire la procesul propriu-zis al deliberarii"

Scris de Elena DUMITRACHE | Data: 22.12.2020 16:24



Aparatorii avocatului Robert Rosu, condamnat la 5 ani de inchisoare de judecatorii ICCJ Ionut Matei, Florentina Dragomir si Alina Ioana Ilie, dupa ce la fond a fost achitat isi exprima convingerea ca solutia de condamnare in cazul lui Robert "este o cumplita nedreptate". **Intr-o luare de pozitie comunicata Lumea Justitiei, avocat conf. univ. dr. Bogdan Micu (foto dreapta) si avocat conf. univ. dr. Andrei Zarafiu (foto stanga), cei care l-au reprezentat pe Robert Rosu in dosarul Ferma Baneasa considera ca situatia lui Robert Rosu a relevat "mai multe anomalii judiciare, care nu pun in discutie nici autoritatea hotararilor judecatoresti definitive nici independenta judecatorilor ci amintesc mai degraba de o veritabila patologie a multora din cauzele instrumentate in timpul varstei de aur a luptei anticoruptie".**

In acest sens, avocatii Bogdan Micu si Andrei Zarafiu apreciaza ca este **o anomalie efectuarea unei perchezitii domiciliare la sediul unei societati de avocatura si ridicarea nu doar a in scrisurilor referitoare la cauza ci si a altor lucrari profesionale fara legatura cu acuuzatiile, calcandu-se in picioare fundamentele activitatii avocatile** – confidentialitatea si privilegiul client/avocat, asa cum este o anomalie audierea a zeci de avocati cu privire la fapte sau imprejurari cunoscute dupa dobandirea calitatii de avocat fara ca organul de urmarire penala sa manifeste vreo minima preocupare cu privire la **incalcarea secretului profesional al avocatului**, opozabil chiar si procurorului, potrivit art. 306 alin.(6) CPP.

De asemenea, si **audierea unor judecatori cu privire la procesul propriu-zis al deliberarii reprezinta o anomalie**, incalcandu-se in acest fel **principiul securitatii raporturilor juridice si al independentei justitiei** in componenta lor referitoare la secretul absolut al deliberarii consacrat de art. 91 din Legea 303/2004 si evocat prin Hotararea Plenului CSM 846bis/2014: **"Este de necrezut cum poate un magistrat sa isi renege fara motiv propriile hotarari dar frica de putere este la fel de coruptoare ca puterea insasi"**, puncteaza avocatii Bogdan Micu si Andrei Zarafiu.

Redam in continuare pozitia avocatilor Bogdan Micu si Andrei Zarafiu:

"Robert Rosu nu este doar un coleg avocat, un confrate, clientul nostru.

Destinul a facut ca vietile noastre sa se intersecteze acum mai bine de 22 de ani si de atunci am ramas apropiati. Robert este prietenul nostru.

Prin urmare, in ochii tuturor celor straini de aceasta cauza suntem printre cei mai putin indreptatiti sa comentam decizia care a zguduit din temelii lumea lui si a noastra.

Judecata noastra nu mai este rece, ea sufera prin partinire si amaraciune. In cei cinci ani cat au durat procedurile judiciare declansate impotriva lui, implicarea noastra, ca a tuturor celor care i-au fost alaturi in aceasta incercare, a depasit granitele angajamentului profesional. Pentru noi toti, aceasta cauza nu a fost niciodata despre situatia juridica sau despre cariera unui avocat, ci despre viata si destinul unei persoane apropiate.

Nevinovatia lui a fost mai mult decat reflexul unui material probator lipsit de echivoc, concluzia unor rationamente sau inferente fara nicio fisura, a fost expresia unei convingeri profunde, formate si din cunoasterea profilului sau uman. Parafrazand o cunoscuta remarca folosita tot intr-un context judiciar, pentru noi nevinovatia lui Robert nu a fost o chestiune care sa se discute, ci doar sa se afirme.

Asadar, picam testul subiectiv al impartialitatii. Am pierdut statutul de observatori independenti si, odata cu el, indreptatirea morala de a emite opinii sau judecati de valoare cu privire la situatia lui Robert. Nu merita sa fim ascultati, actionam pro causa, pledoaria noastra e doar sentimentala. Acesta va fi, fara indoiala, primul impuls al celor care, vazand amploarea ecourilor generate de condamnarea avocatului Robert Rosu, vor incerca sa afle mai multe despre cum s-a ajuns la aceasta solutie.

Intr-adevar, nu putem comenta decizia judiciara definitiva care a constatat vinovatia lui Robert. Nu pentru ca argumentele noastre ar fi compromise afectiv sau pentru ca mecanismele statului de drept si valorile universal acceptate care au transformat justitia intr-un monopol public, intangibil, ar interzice acest lucru.

Nu. Niciunul dintre noi nu poate verifica si discuta acum justetea solutiei de condamnare pentru simplul motiv ca in sistemul nostru judiciar acest lucru este, obiectiv, imposibil. Si aceasta, in sine, este o mare nedreptate.

Robert a inceput executarea pedepsei fara sa stie motivele pentru care instanta de apel a reformat sentinta care ii stabilise initial nevinovatia. Si noi, si el, stim in acest moment ce a determinat incarcarea sa, fara sa stim insa de ce acest lucru s-a produs. **Resorturile logico-juridice ce au stat la baza condamnarii sunt cunoscute doar de completul care a pronuntat solutia nu si de persoana care a inceput, iata, deja sa suporte consecintele severe ale deciziei judiciare.**

Aceasta este anomalia pe care o putem discuta in acest moment, public, cu „rigoare, echilibru si minima echidistanta” asa cum cere instanta suprema prin comunicatul semnat de Presedintele sau.

Anomalia unui sistem judiciar care permite incarcarea unei persoane fara sa ii prezinte, macar intr-o forma sintetizata, motivele. Astfel, in universul plin de incertitudini si intuneric al captivitatii ordonate pe cale judiciara, surprinzatoare dupa declararea nevinovatiei in prima instanta, nu te confrunti decat cu o singura certitudine – aceea a pierderii libertatii. Oroarea incarcerarii poate fi legitimata doar prin justificarea deciziei judiciare dar ea lipseste in chiar primele si cele mai importante momente ale schimbarii statutului de om liber.

Intre timp, libertatea lui Robert s-a pierdut la portile inchisorii. Imensa povara a pierderii sale poate fi purtata nu doar cu haina recunoasterii, acceptarii si a caintei, ci si cu haina demnitatii. In oricare dintre variante, in lungul drum al regasirii sale, Robert, ca orice alt condamnat dupa achitare, avea nevoie sa cunoasca motivele pentru care trebuie platit acest pret.

Pana joi, Robert a fost o persoana nevinovata. Procesul penal in care a fost implicat s-a desfasurat fara ca el sa se afle sub imperiul vreunei masuri preventive. Inca din timpul urmaririi penale, un judecator din cadrul ICCJ a decis, printr-o hotarare definitiva, inlaturarea oricarei forme de afectare a libertatii sale intrucat, din probele prezentate de acuzare, nu rezulta nici macar suspiciunea ca ar fi savarsit vreuna din faptele imputate, „actiunile sale inscriindu-se in limita activitatilor pe care le desfasoara un avocat”.

Dupa o cercetare judecatoreasca consistenta, prima instanta de judecata a constatat nevinovatia lui Robert pentru toate cele 5 fapte retinute in sarcina sa, pronuntand, asa cum a solicitat si argumentat apararea, solutia achitarii in baza cazurilor ca fapta nu exista si fapta nu este prevazuta de legea penala. Chiar si acuzatorul sau l-a considerat nevinovat pentru una din acuzatiile initiale exercitand calea de atac doar impotriva a patru dintre solutiile de achitare.

De joi, Robert a fost declarat, in mod definitiv, vinovat. Nu pentru toate cele patru fapte pentru care Ministerul Public a declarat apel in cauza ci doar pentru doua dintre ele. Aceasta solutie, impreuna cu modul de rezolvare a actiunilor civile si a chestiunilor complementare, sunt singurele elemente pe care le cunoastem in acest moment.

Intre temeiurile achitarii initiale (considerate teoretic perfecte intrucat exprima nevinovatia in forma ei pura, obiectiva) si solutia condamnarii exista o prapastie pe care doar o radicala modificare a materialului probator in apel ar fi putut-o justifica. Cum aceasta nu s-a produs, cu atat mai mult este indreptatita nevoia de a cunoaste si de a intelege ratiunea pentru care s-a reformat solutia.

Oricare ar fi cheia in care dorim sa adaptam la nivel national standardele conventionale care privesc echitatea procedurii, chiar daca am ignora actuala arhitectura a modelului roman de proces penal si am incerca, nefiresc, sa il pastram in paradigma de tip inchizitorial al justitiei represive – impunitum non facinus relinqui, **nu poate fi contestata indreptatirea celui achitat initial de a fi informat, macar in forma minimala, cu privire la motivele care au condus la condamnarea sa odata cu declansarea executarii pedepsei, asa cum se intampla in toate statele civilizate.**

Cazul Robert Rosu permite evocarea si a altor anomalii judiciare, care nu pun in discutie nici autoritatea hotararilor judecatoresti definitive nici independenta judecatorilor ci amintesc mai degraba de o veritabila patologie a multora din cauzele instrumentate in timpul varstei de aur a luptei anticoruptie.

Pentru ca este o anomalie efectuarea unei perchezitii domiciliare la sediul unei societati de avocatura si ridicarea nu doar a inregistrurilor referitoare la cauza ci si a altor lucrari profesionale fara legatura cu acuzatiile, calcandu-se in picioare fundamentele activitatii avocatale – confidentialitatea si privilegiul client/avocat.

Este o anomalie audierea a zeci de avocati cu privire la fapte sau imprejurari cunoscute dupa dobandirea calitatii de avocat fara ca organul de urmarire penala sa manifeste vreo minima preocupare cu privire la incalcarea secretului profesional al avocatului, opozabil chiar si procurorului, potrivit art. 306 alin.(6) CPP.

Este o anomalie audierea unor judecatori nu cu privire la interferente exterioare procesului cognitiv al deliberarii ci cu privire la procesul propriu-zis al deliberarii ca atare, incalcandu-se principiul securitatii raporturilor juridice si al independentei justitiei in componenta lor referitoare la secretul absolut al deliberarii consacrat de art. 91 din Legea 303/2004 si evocat prin Hotararea Plenului CSM 846bis/2014. Pare de domeniul grotescului imaginea unor judecatori chemati la Parchet pentru a da declaratii legate de modul in care au pronuntat hotarari cu 11, respectiv 13 ani in urma, obtinandu-se o veritabila abjurare din partea acestora cu privire la propriile lor solutii, materializate in hotarari definitive, aflate inca in circuitul juridic. Este de necrezut cum poate un magistrat sa isi renege fara motiv propriile hotarari dar frica de putere este la fel de coruptoare ca puterea insasi.

Si acestea nu sunt singurele anomalii.

Intre timp, in emotia generata de condamnarea avocatului Robert Rosu, pozitia Presedintelui autoritatii care gestioneaza destinele magistraturii (CSM) nu a intarziat sa apara:

„Hotararea judecatoreasca este un pilon al statului de drept. Consider inacceptabile orice atacuri publice sau particulare fata de dispozitiile definitive ale instantelor judecatoresti”. Acelasi mesaj a fost preluat, cu nuante, si in alte pozitii exprimate de reprezentanti ai puterii judecatoresti, mesaj care concentreaza sub forma unui truism cele doua atribute de deasupra muritorilor pe care le implica jurisdicia: cognitio si imperium.

Exact asta a cerut si Robert atunci cand i-au fost aduse la cunostiinta acuzatiile, trimitand la principiul securitatii raporturilor juridice consfintite prin hotarari definitive si invocand in apararea sa existenta mai multor hotarari judecatoresti definitive si irevocabile (asa cum erau calificate de legea veche de procedura) care dezlegau, cu autoritate de lucru judecat, imprejurari interpretate in sens contrar de Ministerul Public.

Exact asta a afirmat si Judecatorul de drepturi si libertati de la ICCJ care a revocat masura preventiva luata fata de Robert in cursul urmaririi penale constatand ca nu exista nici macar suspiciunea rezonabila ca a savarsit infractiunile imputate si retinand ca „nimic nu incrimineaza firma de avocatura si, cu atat mai putin pe inculpatul Robert Rosu, actiunile sale inscriindu-se in limita activitatilor pe care le desfasoara un avocat,..... succesiunea de acte notariale si hotarari judecatoresti au afirmat o stare de fapt contrara (cele evocate de acuzare, s.n.) si, pana la declararea acelor inregistruri ca fiind false ori obtinute prin coruptie, avocatul nu avea dreptul sa le puna la indoiala”.

Exact asta a confirmat si prima instanta de judecata care a dispus achitarea lui Robert Rosu, admitand cererea formulata de aparare in temeiul art. 52 alin.(3) CPP si valorificand, sub forma unor chestiuni prealabile dezlegate cu autoritate de lucru judecat, mai multe imprejurari de natura extrapenala confirmate prin multe hotarari judecatoresti definitive si irevocabile (referitoare la calitatea de mostenitor si de persoana indreptatita, legalitatea si regularitatea procedurilor de retrocedare etc) retinute intr-o forma diferita de Ministerul Public.

In acest moment, stim doar ca, rejudecand, instanta de apel a respins chestiunea prealabila si a dat o dezlegare proprie problemelor de natura extrapenala urmand sa aflam doar la momentul publicarii considerentelor rationamentele logico-juridice care au stat la baza acestei abordari radical diferite.

Peste cateva luni sau saptamani vom afla motivele condamnarii lui Robert. Vom cauta erorile de judecata sau de procedura care ar putea permite exercitarea unor cai extraordinare de atac ce tind la anulara, desfiintarea sau retractarea acestei hotarari, actionand cu singurele instrumente pe care orice avocat le are la indemana in exercitarea activitatii sale profesionale, asa cum a procedat si el. Pana atunci, cea mai neagra perioada a vietii lui Robert si a familiei sale incepe fara minimul confort al cunoasterii motivelor pentru care a fost incarcerat dupa achitarea initiala. Ce insa nu poate pierde sunt reperatele dupa care noi stim ca s-a condus si care sunt in acelasi timp si virtutile izbavirii: credinta, nadejdea si dragostea.

Cunoastem foarte bine regulile dupa care este guvernata lumea particulara in care si noi, si Robert ne desfasuram activitatea, principiile care calauzesc interactiunea intre profesiile juridice. Nu sunt noi. Sunt singurele in masura sa tempereze excesul, in oricare parte s-ar manifesta. Ele ne-au impiedicat sa iesim public de joi, sub imperiul emotiei, de cand am aflat solutia de condamnare. Nu am discutat niciodata situatia juridica a clientilor nostri decat in singurul for in care poate fi discutata vinovatia unei persoane: in fata instantei de judecata.

Dar adevarul trebuie spus pentru ca este singurul care conteaza, fiind in ordinea naturala a lucrurilor.

Condamnarea lui Robert este o cumplita nedreptate.

Avocat conf. univ. dr. Bogdan Micu

Avocat conf. univ. dr. Andrei Zarafiu"